

Ramon Llibre Angulo

Hi havia una situació difícil a l'Hospital, amb moltes tensions, i vaig pensar que hi podia intervenir, de manera que m'hi vaig dedicar de ple

“Durant els sis mesos que vaig fer de president em vaig instal·lar a l'Hospital, com aquell qui diu. Les circumstàncies m'hi van portar.”

Ramon Llibre va ser president del Patronat des de juliol fins a desembre de 2004. La seva trajectòria professional en l'àmbit sanitari i social català, on ha ocupat diversos càrrecs de gestió, es remunta al 1980. Actualment presideix el Consell Consultiu de la Unió Catalana d'Hospitals.

Fa prop de vint anys que es va jubilar, però no ha deixat de treballar, aportant el seu coneixement del món de la salut; primer al Patronat i ara a la Unió Catalana d'Hospitals. Treu importància a la seva contribució en aquest àmbit; és dels que, un cop tancada una etapa, no mira enrere; diu que li agrada que no el trobin a faltar quan plega d'un lloc... i el satisfà saber que les coses tiren endavant.

Té una dilatada experiència en l'àmbit de la salut.

Vaig començar a treballar en l'àmbit de la salut l'any 1980. Vaig ser el primer gerent de la Clínica Sant Josep de Manresa, aleshores gestionada per religioses. La *provinciala* tenia molt clar que calia professionalitzar la gestió del centre. Van fer una selecció i em van contractar; m'hi vaig estar deu anys.

En aquell període vaig passar a formar part de la Unió Catalana d'Hospitals; vaig ser vocal de la Junta i, més endavant, vicepresident.

De Manresa va passar a Girona.

A final de l'any 1987 vaig anar a dirigir els hospitals de la Diputació de Girona; una mica forçat, perquè allà necessitaven un gerent i el futur de la clínica de Manresa depenia de la reordenació hospitalària. Durant una època vaig treballar a Manresa i a Girona, i cada dia anava a dormir a casa, a Badalona.

El conseller Trias em va proposar com a gerent de l'ICS de Girona. Era l'any 90. Vaig haver de deixar la gerència de la clínica i els hospitals de la Diputació, com també la Junta de la

Unió Catalana d'Hospitals, per incompatibilitats. Quan es va crear el Servei Català de la Salut (SCS) alguns gerents de l'ICS vam passar a ser gerents del SCS. Vaig estar-hi del 1993 al 1996.

Quan ja tenia la jubilació a tocar em van demanar d'anar a Hospitalet, al Consorci Sanitari de la Creu Roja, i m'hi vaig estar tres anys. I finalment em vaig jubilar el 31 de desembre de 1999. Vaig deixar de treballar "cobrant" –com diuen els meus fills– perquè treballar, vaig continuar treballant.

I així, carregat d'experiència en gestió sanitària, va arribar al Patronat de l'Esperit Sant.

Vaig entrar a la Junta del Patronat l'any 2000 a petició d'Esperança Martí, que llavors n'era la presidenta i amb qui tinc una bona amistat. Jo tenia previst deixar el Patronat en acabar el mandat, al cap de quatre anys. Quan la presidenta ens va dir que plegava, l'any 2004, l'Antoni Millet no podia assumir més responsabilitats, i jo li vaig dir que acceptaria ser president temporalment, només si acceptava ser-ho quan es renovessin els càrrecs. I va acceptar. De debò que jo creia que ell era la persona adequada, no jo.

S'hi va dedicar de ple.

Aquells sis mesos em vaig instal·lar a l'Hospital, com aquell qui diu. Sortia a quarts de nou del matí de casa i hi tornava a quarts de deu de la nit. Les circumstàncies m'hi van portar; hi havia una situació difícil a l'Hospital, amb moltes tensions, i vaig pensar que

hi podia intervenir, de manera que m'hi vaig dedicar de ple.

Allà hi havia una bona gerent, però necessitava tot el suport per tirar endavant els nous projectes. Hi havia desorientació; això i que el personal no veia que s'avancés en el nou hospital. Se'n parlava feia anys però no es veien resultats. El Patronat estava disposat a iniciar el projecte; precisament l'Antoni Millet i l'Ignasi Torrent estaven treballant per aconseguir el crèdit per tirar endavant les obres.

Al Patronat vam crear una comissió de seguiment de tot el projecte. Jo en vaig formar part, com també de la negociació amb les empreses que havien fet ofertes, la valoració de les ofertes que es va passar al Ple del Patronat –que és qui va adjudicar l'obra–, la revisió dels contractes, la signatura del conveni amb l'empresa constructora, la signatura del crèdit –una de les últimes coses que vaig fer com a president–, la modificació del projecte... No n'hi havia prou de seure un cop al mes al Patronat, hi havia moltes coses per lligar.

Amb tantes incerteses, va tocar arremangar-se...

La planificació sanitària tampoc deixava clar quin havia de ser el futur de l'hospital, si es donava més protagonisme als hospitals de Badalona o es tirava endavant el nou hospital de l'Esperit Sant. I aquesta incertesa, la gent la vivia molt. Hi havia por; el personal patia perquè qualsevol dia els diguessin que es tancava l'Hospital. La gerent, la Dra. Maite Esteva, tampoc no ho veia clar; però quan se li va donar el poder per iniciar

el projecte... i tant, que el va tirar endavant! Va fer la feina molt ben feta. Es van fer moltes gestions a la Conselleria; crec que en això l'Esperança Martí va jugar un paper important.

Una Presidència curta... però intensa!

Sí, vaig anar resolent els entrebancs. L'Antoni Millet, que aquell desembre va ser nomenat president, ho va polir molt. Va fer una tasca única, gràcies al seu tarannà dialogant i pacificador. Mantenia molt bones relacions amb l'Administració i crec que no exagero quan dic que va ser el president ideal.

En certa manera vam fer un bon equip. Jo vaig fer una part de la feina, necessària, amb la tranquil·litat que plegava i ell va poder treballar amb el projecte més encarrilat. És una de les persones que estic content d'haver conegut.

Vostè defensa la figura de l'expert.

L'Esperança Martí va aconseguir que s'introduís una modificació als estatuts del Patronat perquè hi pogués haver alguna persona experta en l'àmbit de les fundacions o en l'àmbit sanitari. Això va costar d'aprovar, perquè semblava que es colava un gol, si venia algú que no era del territori i alguns patrons eren especialment refractaris a aquesta proposta. Personalment trobo que és important, perquè els patronats estan representats per persones que aporten coneixements molt valuosos i amb molt bones intencions, però si no coneixen l'àmbit és difícil que puguin entendre i valorar la gestió del gerent. Penso que al

Patronat ha d'haver-hi un expert perquè tingui una bona entesa amb el màxim gestor; que aquí s'hi juguen molts diners.

Continua vinculat al món de la salut, ara com a president del Consell Consultiu de la Unió Catalana d'Hospitals.

Això no ho saben ni els meus fills perquè, si els ho dic, em fan fora de casa! Vaig començar a col·laborar amb La Unió quan vaig plegar de treballar, l'any 99. L'any 2000 la meva muller es va posar molt malalta i en tres mesos va morir. Aleshores, la dedicació a aquestes activitats em va anar molt bé, perquè m'ajudava a sortir de casa. Vam quedar que hi aniria de tant en tant, però hi vaig acabar treballant tres o quatre anys. Aprecio molt La Unió perquè quan vaig anar a parar a la Clínica Sant Josep jo desconeixia completament el món de la salut i em van ajudar molt. Em va semblar just retornar-ho amb la meva col·laboració. No necessitava cobrar un sou perquè ja tenia la meva pensió de jubilació; "no tindrè sou ni tindrè horari; vindré quan pugui". Però això de *quan pugui* jo no ho sé fer...